

อารมณ์...ชั่วคราว

ข่าวหน้าหนึ่ง...นักเรียนทุนอนาคตไกลซึ่งเพิ่งจากบ้าน
ไปได้ไม่นาน จู่ๆ มาดับชีวิตฆ่าตัวตายขณะเรียน
ต่ออยู่ที่เมืองนอก ไม่เพียงแต่ช็อกพ่อแม่ญาติพี่น้อง
แต่ยังทำคนอ่านหนังสือพิมพ์เสียใจ...เสียดาย หลายคน
ไม่เข้าใจว่าทำไมจึงเป็นอย่างนั้นไปได้?

สาเหตุที่แท้จริงคงไม่ได้ปรากฏอยู่ในรายงานข่าว
เรารับรู้แต่เพียงว่าอาจเนื่องมาจากความเครียดในการเรียน
และการปรับตัวให้เข้ากับภาวะแวดล้อมแปลกหน้า ซึ่งถ้า
ไม่เคยประสบ 'อุบัติเหตุ' ครั้งสำคัญเข้าด้วยตัวเอง ฉัน
ก็คงเป็นอีกคนที่ร่วมสงสัยและไม่เข้าใจด้วย

ทว่าในฐานะที่เคยประสบเหตุมาก่อน ฉันจึงยืน
อยู่ฝ่ายที่กล้าฟันธงว่า อารมณ์โดดเดี่ยวเหวว่าแบบคนไกล
บ้านต้องมีส่วนรู้เห็นเป็นใจกับการตายที่เป็นขาวนั้นด้วย
เป็นแน่

การไปเรียนเมืองนอกเป็นความฝันของหนุ่มๆ สาวๆ หลายคนมาหลาย พ.ศ. แล้ว และก็อาจไม่ใช่เหตุผลด้านความโก้หรูที่ 'เมืองนอก' สร้าง 'ภาพ' ให้เสมอไป กรณีของฉันยิ่งไม่ใช่...

ตอนนั้นฉันเข้าสู่วัยทำงานเต็มตัวแล้ว ทุ่มกายถวายใจให้กับหน้าที่การงานเยี่ยงทาสผู้ซื่อสัตย์รางวัลเหรียญทองโอลิมปิก ร่างกายแห่งวัยสาวที่ควรแข็งแกร่งสมวัยก็คล้ายกับว่าพร้อมจะป่วยไข้ได้ทุกฤดูกาล แต่การตัดสินใจไปเรียนเมืองนอกก็ยังไม่ใช่เกิดจากภาวะเลียงงานและฟื้นฟูสุขภาพเป็นสำคัญ

เจตนาแอบแฝง (ที่เชื่อว่าน้อยคนนักจะจับได้) คือการที่จะได้ไปดู ไปรู้ ไปเห็น...ไปเที่ยวนั่นเอง การศึกษาเป็นเพียงภารกิจบังหน้า (อันหนักอึ้ง) เท่านั้น

เพลงตามแม่น้ำร้อยสาย

ในช่วง 6 เดือนแรกแห่งการปรับตัว ฉันต้องเข้าเรียนภาษาและลงเรียนบางวิชาในมหาวิทยาลัยที่ California State University of San Bernardino ขอยืนยันกันก่อนว่า ฉันใช้ชีวิตห่างบ้านมาตั้งแต่อ่อนแต่ออก ซ้ายยังเที่ยวร่อนเร่ระเห่ระหนไปทั่วแดนสยามตั้งแต่จำความได้ จึงมั่นใจว่าอารมณ์ Home Sick เหว่วว่า เปลี่ยวเหงา เศร้าทรวงนั้น...อย่าหวังว่าจะได้แถมกันง่ายๆ

นักเรียนนอกหน้าใหม่หลายคนก็อาจคิดแบบนี้บ้าง อาจนึกไม่ถึงว่ามีอะไรอีกบ้างที่จะต้องรับมือกับมันให้ได้เมื่ออยู่ไกลบ้านและบ้างอาจนึกไม่ออกเลยก็ได้ว่ามันจะเป็นอุปสรรคอะไรนักหนา กะอีแค่ความเหงาชั่วคราวช่วยยาม เพราะความตื่นเต้นกับโอกาสทองที่จะได้ไปเรียนต่อเมืองนอกกำลังกลบกลืนสิ่งอื่นๆ ไว้หมด

ภูมิดุ้มใจ

ความโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงา
 ของคนไกลบ้านเป็นประสบการณ์
 ส่วนบุคคลที่ลึกซึ้งเกินกว่าจะแจก
 แจงให้คนอยู่บ้านอื่นๆ เข้าใจได้
 อย่างแจ่มแจ้ง ฉันเองยังใช้เวลา
 หลังจากนั้นอีกหลายปีกว่าจะรู้วิธี
 ต้อนรับขับสู้เมื่อความเหงาแวะมา
 เยี่ยมเป็นครั้งคราวราวมิตรสหายเก่า
 แก่...เป็นการเรียนรู้ที่ไม่ได้บรรจุอยู่
 ในหลักสูตรปริญญาใดๆ ในโลกนี้

เรามักเลี้ยวหลบ หรือไม่
 ก็พยายามกลบเกลื่อนสุดชีวิตยาม
 ความเหงามาเยือนเรื้อนใจ ต่อสู้
 ผลักไสทุกหนทางให้พ้นการเกาะกุม
 ของมัน ปฏิบัติต่อความเหงา
 ราวกับเป็นศัตรูร้าย จึงเมื่อพ่ายแพ้
 แก่มันเราจึงเจ็บปวดขมขื่นเหลือจะ
 ทานทน

การเจริญเมตตาเป็นหนทางเดียวที่ทำให้ฉันเรียนรู้
 และเข้าใจว่า บางครั้ง...ความเหงาก็ต้องการเพื่อน มันจึง
 แวะมาหวังพึ่งพาเรา เพียงโอบกอดมันไว้สักพัก พอคลาย
 เหงามันก็จะจากเราไปเอง บางครั้งที่มีมันแวะมาขณะฉัน
 กำลังเดินทางโดยลำพัง ฉันก็ถือโอกาสเดินกอดคอกับ
 ความเหงาเที่ยวไปด้วยกันเสียเลย

จะขังน้ำหนามันอยู่หน่อยก็เวลามันกระโจนเข้ามา
 หาโดยไม่ให้ลุ่มให้เสียงนี่ละ...

เมืองซานเบอร์นาร์ดิโนที่เคยไปใช้ชีวิตอยู่ช่วง
 หนึ่งนั้นเป็นเมืองในหุบเขา มีเส้นทางด่วนที่เรียกว่าฟรีเวย์
 มุ่งหน้าสู่ลาสเวกัสตัดผ่าน และเป็นเส้นทางเชื่อมจากบ้าน
 พักไปมหา'ลัย ฉันต้องใช้เวลาขับรถข้ามภูเขาสูงๆ
 ไปราว 40 นาที...ทุกวันมิได้ขาด

ฉันเล่าเรียนเพียรศึกษาอย่างไม่ยอมให้เสียคุณค่า
เงินบาท ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดี แม้จะเลิ่ยงจากงานมา
เจอการบ้านหนักแทน แต่ก็ได้มีเวลาฟื้นฟูสุขภาพด้วย
การจ็อกกิ้งสลับว่ายน้ำกับเพื่อนๆ ร่วมชั้นแทบทุกวันจน
ร่างกายแข็งแรงฟิตแอนด์เฟิร์มขึ้นเป็นลำดับ

เย็นย่ำวันหนึ่ง ฉันแยกย้ายจากเพื่อนๆ ขับรถ
กลับบ้านคนเดียวก่อนฟ้ามืด ฉันกดปุ่มเปิดเพลงบรรเลง
แซกโซโฟนพลิ้วหวานของ Kenny G ให้ส่งเสียงเป็น
เพื่อนร่วมทางขณะเล่นรถไปตามถนนใหญ่ข้ามภูเขา

บนฟรีเวย์...รถแต่ละคันลั่นแล่นด้วยความเร็วสูง
แม้ถนนโล่ง แต่ฉันก็ไม่ประมาท ไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า
ห้วงยามเช่นนั้น ต่อให้รัดกุมแค่ไหนก็ยังไม่พอ...ไม่พ้น

เพลงตามแม่น้ำร้อยสาย

จังหวะที่ขึ้นมาถึงยอดเขานั้นเอง...ฉันกับท้องฟ้า
ซึ่งเพิ่งลาจากดวงตะวันก็ประจันหน้ากันอย่างจัง
เบื้องหน้าที่เห็นเต็มสายตามีเพียงแผ่นฟ้ากว้าง
ใหญ่คล้ายห่มคลุมโลกเอาไว้ทั้งใบ ท้องฟ้าเว้งว่างผืนนั้น...
ริ้วเมฆกำลังตัวตวัดทางปาดป้ายสีแดง ส้ม ชมพู ม่วง จน
เต็มผืน

จู่ ๆ เสียงแซกโซโฟนอันพลิ้วหวานเพลงเดิม
พลันเร่งเสียงกรีดท่วงทำนองคมกริบจู่โจมชั่วคราวใจ ฉันรู้สึก
เหมือนถูกลอบทำร้าย...มีอาจไหวตัวได้ทัน และไร้หนทาง
ต่อสู้อย่างสิ้นเชิง

นาที่ที่กำลังดิ้นรนเอาชีวิตรอด...

**ฉันรู้สึกเหมือนว่า...อยากกระโจนออกไปฉีกฟ้า
ให้เป็นชิ้น ๆ!**

ภูมิคุ้มใจ